

[Lembourn.]

Bibliotekernes muligheder for at blive begyndelsen til kommende kulturcentre synes oplagte. Når vi i folketinget ikke begræd henlæggelsen af forslaget om oprettelse af kulturcentre, var det, fordi ikke mange troede på, at man kan skabe spontan musisk udfoldelse kunstigt ved hjælp af bevillinger og mursten. Et kulturcenters berettigelse er dets spontaneitet. Og derfor vil dets egentlige centrum ofte være en personlighed, som har vitalitet nok i sig til at samle en gruppe omkring sig. Det kan ske i biblioteket, i skolen, i museet, i avantgardebiografen, i værkstedsteatret. Ingen har nogen sinde kunnet forudsige den næste kunstbølges art. Det er lige så umuligt at planlægge et kulturcenter. Det kan kun opstå af sig selv.

Museumsdebatten er i fuld gang. En gruppe afviser ønsket om, at museerne i højere grad må indstille sig på udstillingsvirksomhed og prioritere public relations på højde med arkivering. Andre vil gøre museerne til levende kulturcentre. Man sporer i betænkningen en vis sympati for det sidste synspunkt, og den deler jeg. Men det må være muligt at give forskerne, hvad forskernes er, og dog skabe en museumsstil, som er tiltrækkende. Det er en misforståelse at tro, at det kvalitative altid er en modsætning til det underholdende. Tværtimod viser vor kulturhistorie, at den største kunst ofte var den, der var mest populær. En kulturel kendsgerning, man for tiden synes tilbøjelig til at ville glemme.

Udstillingsmulighederne må gøres bedre for malerne og billedhuggerne. Amatørmusikken må støttes. Jazzen må anerkendes, og art cinema-biograferne må med ind under kulturministeriets gavmildhed.

Og så kommer afsnittet om vort kulturpolitiske smertensbarn. Det konservative folkeparti har den overbevisning, at konkurrence stort set fører til kvalitetsforbedring, også i radio og TV, og at det derfor er nødvendigt, at statsmonopolet på radio og TV brydes, og at kanal 2, når den kommer, bør produceres og administreres i uafhængighed af den eksisterende kanal 1.

Lige så vigtigt er det, at vi får opklaret ansvarsproblemet i Danmarks radio. Det er derfor med stor interesse, vi både i betænkningen og i ministerens kulturpolitiske redegørelse har noteret os en kritisk hold-

ning over for den bestående tilstand. Vi kan helt og fuldt støtte ministerens udtalelser om, at man ikke har fundet den rigtige form for kompetencefordeling. Hvem der har ansvaret for hvad, kan ikke fortsat være et ubesvaret spørgsmål i Danmarks radio. Heller ikke den eksisterende ansættelsespolitik er acceptabel; også den bør revideres. Alsidighed i holdninger og talent må sikres, og en større brug af ansættelser for kortere åremål må foretrækkes fremfor livsvarige.

Til sidst om kunstpolitikken. I dette afsnit af kulturbetænkningen siges det, at vi må prøve at ændre kunstfondpolitikken målsætning fra at være en legat- og almissestøtte til kunstnerne til i stedet at være en støtte til værket. Den kunstpolitik, som mit parti igennem årene har arbejdet for, er helt og fuldt i overensstemmelse med denne målsætning, som betyder en principiel ændring af den hidtidige kunstfondlovgivning. En støtte til værket i alle dets former vil bidrage til at overflødiggøre legatet, som kunstneren selv opfatter som et materialistisk og kunstfjendtligt samfunds almisse, og denne støtte til værket vil give ham en plads i samfundet som alle andre. I stedet for at betragte ham som pynt, bør vi bruge ham, fordi vi ikke kan undvære hans værk.

Til slut skal det siges til dem, som måske har undret sig over, om det virkelig var nødvendigt med så omfattende en betænkning, og hvorfor vi ofrer så megen tid og så mange kræfter i et forsøg på at skabe en ny og aktiv kulturpolitik: digteren Keats gav et såre klart og koncist svar herpå: „A thing of beauty is a joy for ever“.

Merete Bjørn Hanssen: De to mål, kulturministeren i sin redegørelse til folketinget i tirsdags har opstillet for en alsidig kulturpolitik: at den skal skabe den bedst mulige baggrund for de enkelte menneskers udvikling, og at den skal styrke deres evne til at deltage i udformningen af vores fælles tilværelse, tror jeg ikke, ministeren vil få svært ved at vinde tilslutning til. Ministeren siger her noget, der gælder alment for politiske mål, og har dermed fået understreget det meget vigtige, som denne debat sammen med den kulturpolitiske betænkning nr. 517 og ministerens redegørelse skal tjene til at fastslå: at kulturpolitikken ikke lader sig adskille fra det hele politiske virke, men må